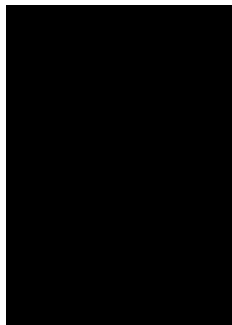

Tấm Cám Nghiệt Duyên Truyện

Contents

Tấm Cám Nghiệt Duyên Truyện	1
1. Chương 1: Tự Truyện Của Cám 1	1
2. Chương 2: Tự Truyện Của Cám 2	3
3. Chương 3: Tự Truyện Của Cám 3	4
4. Chương 4: Tự Truyện Của Thái Tử 1	6
5. Chương 5: Tự Truyện Của Thái Tử 2	7
6. Chương 6: Tự Truyện Của Tấm 1	8
7. Chương 7: Tự Truyện Của Tấm 2	10

Tấm Cám Nghiệt Duyên Truyện

Giới thiệu

Một câu chuyện trái ngược với bản gốc. Ở đây, Tấm tuy là cô gái có vẻ ngoài hiền lành nhưng tâm đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-cam-nghiet-duyen-truyen>

1. Chương 1: Tự Truyện Của Cám 1

Năm tôi năm tuổi, mẹ lớn qua đời, thầy lang nói, mẹ lớn mắc bệnh hen suyễn. Ngày đám tang, chị Tấm mặc áo trắng ngồi trước quan tài cúi đầu rơi lệ, mẹ tôi cũng khóc, đến cả người cha nghiêm nghị của tôi cũng len lén lau nước mắt. Chỉ có tôi là không khóc. Tôi không hiểu, mẹ nói người chết đi sẽ trở thành ngôi sao trên trời, mẹ lớn cũng sẽ trở thành ngôi sao xinh đẹp, tại sao mọi người đều buồn như vậy?

Cả ngày hôm nay chị Tấm chưa ăn gì, buổi chiều, mẹ bảo tôi mang bánh nếp cho chị ấy. Chị Tấm thích nhất là ăn bánh nếp.

- Tránh ra, không cần mày lo

Chị Tấm hất tay tôi rồi vụt chạy ra ngoài. Tôi chạy theo, nhưng ra đến đầu ngõ thì chẳng thấy chị ấy đâu. Tôi đành lủi thủi đi về.

- Nhìn kìa, là con gái của thiếp nhà quan huyện lệnh
- Ấy dà, thiếp thất chi? vợ cả chết rồi, sau này người ta sẽ là vợ lớn.
- Đúng vậy đúng vậy, biết đâu chừng là bà ta hại chết vợ cả rồi leo lên làm chánh.
- Đâu có, ngày tang tôi thấy bà ta khóc rất thê thảm mà..
- Là nước mắt cá sấu cho người đời xem thôi, bà ta vui còn không kịp nữa là..

Mẹ tôi mới không thêm giả dối, rõ ràng người đã khóc đến nỗi mắt còn sưng hết cả lên, tại sao mọi người lại nói mẹ tôi như vậy.

Cả buổi chiều hôm đó Tấm vẫn không quay lại, cha mẹ cùng người làm đi tìm khắp nơi nhưng không thấy. Chiều tối, trời đổ mưa lớn, cha bế chị Tấm về trong màn mưa ấy.

Chị Tấm bệnh nặng, thầy lang nói, là bệnh hen suyễn di truyền từ mẹ cả. Cha vì chuyện này mà vô cùng phiền lòng.

- Đang yên đang lành con chạy ra ngoài làm gì?

Tấm ấp úng:

- Là do Cám chọc giận con, cho nên con mới...

Sau đó, tôi cứ như thế ngơ ngác bị cha phạt quỳ dưới sân cả đêm.

Trong âm tượng của tôi, cha rất thương chị Tấm, thiên vị chị ấy đủ điều. Chỉ cần phàm là thứ chị Tấm muốn, tôi đều phải nhường cho chị ấy. Mẹ tôi nói, mẹ cả mất sớm, chị Tấm thiếu hụt tình thương nên cha mới thương chị ấy hơn một chút, thật ra cha cũng rất thương tôi.

Nhưng khi tôi lớn hơn một chút, tôi mới hiểu, cha chỉ cười trước mặt chị Tấm, ngay cả nhìn cha cũng không thêm nhìn tôi. Lúc cha nhìn tôi, chắc chắn rằng tôi sắp bị phạt. Có lẽ cha cho rằng chị Tấm mắc bệnh là do chuyện lúc nhỏ tôi để chị ấy chạy ra ngoài mưa nên không thương tôi nữa.

Mọi chuyện cứ như thế trôi qua, ba năm sau, khi tôi tám tuổi, chị Tấm đã mười hai. Trong nhà có tin mừng, mẹ tôi có thai. Cha tôi không có đích tử, có lẽ ông rất mong chờ đứa bé này. Mỗi lúc lên triều về, cha sẽ vào thăm mẹ tôi, có lúc còn ngủ lại đó, thi thoảng vài ba hôm cũng không đến nhìn chị Tấm, không giống như lúc trước, mỗi ngày cha đều đi thăm chị ấy.

Còn tôi? Cha chưa bao giờ nhìn đến cả, nhưng không sao, tôi còn có mẹ, tôi vẫn là bảo bối của mẹ mà.

Một ngày nọ, tôi nghe người hầu của Tấm nói, chị ấy vì chuyện cha nhiều ngày không đến thăm nên rất tức giận, đã đập vỡ hai bình hoa. Tôi muốn kể chuyện này với mẹ, nhưng đến chiều, mẹ tôi lại sang phòng Tấm, nghe nói chị ấy bị mảnh vỡ bình hoa cửa vào chân rất sâu.

Mẹ nói dù sao bây giờ mẹ cũng là vợ cả, nếu không đến thăm sẽ mang tiếng là mẹ ghẻ con chồng.

Nhưng lúc sau, người hầu dẫn theo rất nhiều người vào phòng chị Tấm. Chẳng lẽ chị ấy thương rất nặng.

Mãi đến sáng hôm sau tôi mới biết, không phải chị Tấm bị thương, là mẹ tôi sẩy thai, nghe nói là do chị Tấm đau chân, đứng không vững nên đụng ngã. Tôi đã khóc rất nhiều, mẹ tôi nói, khi con biết vì một người mà khóc, tức là con đã trưởng thành. Chuyện đó cha cũng không truy cứu nhiều. Mọi chuyện cứ thế liền cho qua.

Chuyện mẹ tôi sẩy thai chưa qua bao lâu thì mấy tháng sau chị Tấm lại phát bệnh nghiêm trọng, người ta nói chỉ có nhân sâm trăm năm mới trị dứt bệnh suyễn được, cha nghe tin liền tức tốc đi tìm, nhưng quay về chỉ có củ nhân sâm quý cùng hủ tro tàn, chị Tấm sống, nhưng cha không về nữa.

Ngày tang cha, tôi vẫn không khóc, tôi không muốn tốn nước mắt cho những người không cần thiết. Căn nhà cứ thế trở nên lạnh lẽo, cha mất, trụ cột gia đình không còn, người ăn kẻ ở bỏ đi hết, ba mẹ con chúng

tôi dựa vào tiền phụ cấp của triều đình mà sống qua ngày.

2. Chương 2: Tự Truyện Của Cám 2

Sau đó, mẹ tôi không còn hiền lành với chị Tấm nữa. Mỗi ngày, mẹ bắt chị Tấm làm hết việc này tới việc khác, rửa chén, lau nhà, giã gạo, nấu cơm... mẹ đều bắt chị Tấm làm hết.

Một ngày nọ, mẹ may được một cái yếm đỏ thêu hoa rất đẹp, nhưng yếm chỉ có một, mẹ liền bảo chúng tôi ra đồng bắt tép, ai bắt được nhiều hơn mẹ sẽ thưởng cho.

Nhưng cuối cùng, chỉ có một mình chị Tấm bắt tép. Lý do rất đơn giản, ao nước so với chiều cao của tôi còn sâu hơn. Chị Tấm lại hơn tôi bốn tuổi, cái ao đó không làm khó được chị ấy. Cho nên, tôi chỉ có thể từ bỏ cái yếm xinh đẹp của mẹ.

Chị Tấm bắt tép đầy giỏ, cả người đầy bùn đất, vừa hôi vừa bẩn, tôi bảo chị ấy rửa lại người, còn bản thân mình về trước.

Nhưng đi được nửa đường, tôi phát hiện mình xách nhầm giỏ tép của chị Tấm. Để tránh mẹ hiểu lầm, tôi đành quay lại chỗ ao nước. Sau đó, tôi đựng phải chàng, còn làm bẩn áo chàng,

Rất lâu sau, tôi đã tự cười chính mình, nếu lúc đó tôi không quay lại, không gặp chàng, tôi đã không rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Đôi mắt sâu thẳm, gương mặt lạnh lùng ấy đã khiến tôi ngỡ ngàng đến mức quên cả hành lễ. Quan thị nộ hết với tôi:

- To gan, thấy thái tử còn không biết quỳ.

Nhưng tôi vẫn ngỡ ngàng nhìn chàng. Chàng buồn cười nhìn dấu tay bé xíu trên áo mình, không phạt tôi, chỉ bảo.

- Chẳng qua chỉ là đứa bé, đừng dọa nó. Cô bé, sắp mưa rồi, về nhà đi.

Giống như nghe phải mệnh lệnh, tôi quay lưng bước thẳng về nhà mà cả chào một tiếng cũng quên mất.

Chàng không biết rằng đứa bé mười tuổi đó, đối với chàng đã nhất kiến chung tình.

Tôi cũng không biết rằng, tôi vừa quay lưng đi về, thì chàng đã gặp được Tấm.

Người đời gọi đó là duyên phận, còn ba chúng tôi...là nghiệt duyên.

Tôi đã quên mất phải trả giỏ tép cho chị Tấm, sau đó, chị Tấm bị mẹ phạt nặng.

Vốn dĩ Tấm không thích tôi, sau sự kiện này, chị ta còn ghét tôi hơn nữa. Nhưng mẹ con tôi không biết, chị Tấm được Bụt tặng cho con cá bóng. Mỗi ngày chị ta đều mang cơm ra giếng cho bóng.

Bóng lớn nhanh như thổi, chưa đầy mười ngày, nó đã nặng hơn năm cân, một chén cơm không đủ cho nó ăn, chị Tấm thường lén lấy gạo cho nó, gạo trong nhà cứ thế rất mau liền hết.

Nó vốn chỉ là con cá bóng bình thường, nhưng oán khí của Tấm quá nặng, cho nên, bóng đã không còn là bóng bình thường nữa. Nhưng Bụt còn chưa phát hiện, nó đã bị mẹ con tôi giết.

Sau khi bóng chết, chị Tấm khóc rất nhiều. Tôi phát hiện, thi thoảng chị Tấm sẽ nhìn mẹ con tôi bằng ánh mắt rất lạnh lẽo, nhưng chỉ trong chớp lát liền biến mất, giống như ảo giác, chị ấy vẫn hiền lành lương thiện như xưa.

Thời gian thoi đưa, mấy năm sau, tôi mười sáu, chị Tấm đã hai mươi. Tấm lớn lên rất giống mẹ cả, xinh đẹp thánh thiện. Còn tôi, theo mẹ nói, là nét đẹp cao sang và quyền lực.

Theo lệ, con gái hai mươi phải gả, nếu không sẽ thành gái lỡ thì, mẹ tôi cũng đã tìm được nhà chồng tốt cho Tấm. Cửa hồi môn cũng đã lo xong, coi như cũng thay cha cùng mẹ cả làm tròn bổn phận.

Triều đình mở hội xuân để tuyển vợ cho thái tử, cho phép tất cả dân thường tham dự. Mẹ tôi cho rằng Tấm đã là gái sắp theo chồng, không tiện đi hội xuân, như thế sẽ làm mất thân phận. Nên mẹ bắt Tấm ở nhà nhặt đậu để mai nấu chè đãi khách, khách đó chính là nhà chồng của chị ấy.

Thái tử thái tử, ta đã chờ chàng sáu năm..

Ngày hội xuân, quả nhiên chàng đã nhìn tôi, nhưng chàng không nhớ ra tôi.

Sau đó, chàng nhặt được chiếc hài, như một giấc mơ, tấm đã trở thành thái tử phi. Chiếc hài ấy cũng đã giẫm nát trái tim bé nhỏ của tôi.

3. Chương 3: Tự Truyện Của Cám 3

Ngày giỗ cha, Tấm quay về, đầu cài trâm phượng cửu sắc, mặc áo dài thêu bạch hạc phi vân, chân đi giày nạm chân trâu, mỗi bước đi đều có kẻ hầu theo đỡ. Không còn nhận ra Tấm của ngày xưa nữa rồi.

Tấm ngồi ở ghế chủ vị, nhìn tôi mỉm cười

- Cám lớn lên ngày càng xinh đẹp, nay chị đã thành thái tử phi, đừng lo, sau này chị gả em qua chỗ tốt, cho dì yên lòng.

Mẹ tôi dập đầu tạ ơn, không nói gì cả. Tấm lại cười hòa ái.

- Dì đừng như vậy, khó lắm con mới về nhà một chuyến. Kẻ hầu, mau lui ra để ta cùng người nhà nói chuyện
Tấm vuốt tóc, trâm phượng trên đầu khẽ đung đưa, tỏa sáng lấp lánh.

- Cám, mau đến đây ngồi cạnh chị

Tôi liền tiến đến ngồi trên ghế bên cạnh chị. Tấm nhường mày

- Chị đâu có kêu em ngồi ghế, ngồi dưới đất.

Dứt lời, Tấm nắm lấy tôi kéo mạnh, tôi bị chị ta kéo đến ngã quay ra đất. Đôi hài nạm chân trâu đặt trên lưng tôi, ấn mạnh, tôi cảm thấy xương sườn mình sắp bị chị ta đạp nát.

Mẹ tôi mặt mày tái mét, bà trừng mắt nhìn Tấm. Tấm cười.

- Dì đừng nhìn con như vậy, năm xưa con chịu nhục nhiều như vậy, hôm nay cũng được trả rồi, ngày tháng sau này, con sẽ chiếu cố mẹ con dì thật tốt.

Tấm thay áo, nói là muốn trèo cau tằm trâu cho cha. Bọn người hầu túm lại cười, thái tử phi thật là có hiếu, vừa đẹp lại vừa nét na.

Tấm gọi người hầu thân cận đến, dặn dò.

- Ngày mai đưa con Cám đến gặp quan Thượng Thư đi

Con hầu ngu ngơ

- Để làm chi ạ?

Tấm hừ lạnh, biểu tình vắn vẹo, đôi mắt xẹt qua một tia âm ngoan.

- Gả nó qua đó.

- Thái tử phi, quan Thượng Thư năm nay đã sáu mươi, còn nhị tiểu thư năm nay mới mười sáu mười bảy... cô ấy không chịu đâu.

Tấm trợn mắt, vả bốp vào mặt con hầu

- Nhiều chuyện như vậy làm gì, tao đã là Thái tử phi, tương lai sẽ là hoàng hậu nước này, nó dám không nghe.. tao sẽ rạch nát gương mặt xinh đẹp của nó.

Tấm không ngờ rằng, tôi và mẹ đứng sau tấm vách đã nghe hết đoạn đối thoại vừa rồi. Nhưng tôi không nhìn thấy biểu tình tàn nhẫn trên mặt mẹ.

Mày đã hại chết đứa con chưa chào đời của tao, hại chồng tao, bây giờ cả đứa con gái duy nhất của tao mày cũng hại nốt. Uống công người đời ca tụng mày hiền lương thực đức, họ nào thấy bộ mặt thật của mày..

Sau đó, tôi không cần được mẹ, bà ấy chặt cây cao, Tấm ngã chết.

Tấm chết, tôi tiến cung hầu Thái tử, không, chàng bây giờ đã là Vua. Chàng phong cô Tấm đã chết làm Hoàng Hậu, phong tôi làm Hoàng phi, nhưng tôi biết, tôi chỉ là kẻ thay thế, chàng muốn nhìn thấy bóng dáng của Tấm từ tôi, nhưng chàng đã thất vọng, tuy tôi cũng có nét giống Tấm, nhưng tôi không có nét hiền hòa như Tấm. Nhưng bệ hạ, Tấm đã chết rồi, chàng quên cô ấy đi.

Tấm thích hoa hồng, cho người trồng ở ngự hoa viên. Tôi thay toàn bộ bằng hoa quế, chàng chỉ nhíu mày, không nói gì cả. Nhưng chàng không đến ngự hoa viên nữa.

Tấm tích bánh nếp, thường làm cho chàng ăn. Tôi làm bánh hoa quế cho chàng, chàng nhận lấy, nhưng không ăn.

Tấm thường đích thân giặt đồ cho chàng, tôi cũng muốn vậy, nhưng chàng không cho

- Nàng là Hoàng Phi cao quý, không cần làm chuyện cực nhọc như vậy..

Bệ hạ, chàng chỉ qua là không muốn tôi chạm vào đồ của chàng mà thôi.

Sinh nhật của chàng, tôi mặc áo dài hồng thêu hoa trắng, kính chàng một ly rượu đào, chàng nhìn tôi, bỗng nhiên vươn tay ôm tôi vào lòng. Tôi không biết, ngày đầu tiên Tấm vào cung, chị ấy cũng mặc áo hồng.

- Tấm.....

Tôi chết lặng.

Bệ hạ, em là Cám, em không phải Tấm, không phải Tấm...không phải...

Sau tối hôm đó, trong cung ai cũng bảo, Hoàng phi nhờ phúc chị gái mà được Đức Vua ân sủng yêu thương, vinh quang vô cùng. Trước những lời ra tiếng vào như thế, tôi chỉ có thể cười nhạt. Tôi chợt nhớ mẹ, làm thiếp của cha, mẹ cả chết, mẹ cũng phải chịu những tai tiếng như thế, tôi học theo bà, chọn cách im lặng.

Tôi cũng không còn tìm cách lấy lòng chàng như trước nữa, hằng ngày sống im hơi lặng tiếng, hạn chế gặp mặt chàng. Có lần thấy chàng ở ngự hoa viên, tôi lại đi đường vòng. Tôi không muốn cả đời làm kẻ thế thân cho chị ấy.

Nhưng mà, từ khi tôi trồng hoa quế ở ngự hoa viên, chàng đã không đến đó nữa, sao bây giờ đột nhiên lại xuất hiện.

Sau đó, tôi phát hiện mình có thai. Chàng vì thế mà thường xuyên đến chỗ tôi, dường như chàng rất vui mừng. Năm xưa khi mẹ có thai, cha cũng vui như vậy... Có lẽ đứa nhỏ sẽ đưa tôi và chàng đến bên nhau.

Nhưng khi tôi bắt đầu ôm hy vọng, thì Tấm đã quay lại, chị ta giành lại mọi thứ...

Chị ta không hề thánh thiện như vẻ bề ngoài, nếu Tấm sống lại, chị ta sẽ không tha cho con tôi. Không thể, tôi sẽ không để chị ta làm hại đến con tôi.

Cho nên, tôi ba lần bảy lượt ngăn cản chị ta quay về. Nhưng người tính không bằng trời tính, chàng lại xuất cung đi tìm chị ta. Ngày chàng đưa Tấm quay lại, tôi cười chua chát. Tôi thua chị ta, không, tôi chưa bao giờ thắng chị ta cả.

Hoàng hậu xinh đẹp hiền hậu quay về, mọi người dường như đã quên mất Hoàng phi đang có thai này. Ngày tôi bị chị ta ép uống thuốc, trong cơn đau thắt ruột gan, tôi đã đợi chàng đến, nhưng con lại không đợi được.

Kể hầu nói, Hoàng thượng vốn muốn đến, nhưng Hoàng hậu bên kia khó chịu, nên người đến chỗ Hoàng hậu rồi. Chỉ cho người mang đồ đến an ủi.

Tôi nhìn cây trâm vàng, tim như xát muối. Hay cho Tấm, chỉ một câu khó chịu của cô liền có thể đưa quân vương chạy đến. Chỉ một khắc quay bước của chàng liền giết chết hy vọng cuối cùng của tôi.

Một tối nọ, có kẻ đến chỗ ta, đầu không cúi, gối không quỳ, cứ thế liền nhìn chằm chằm tôi.

- Hoàng Phi, Hoàng Hậu cho gọi người.

Tôi bỗng cảm thấy có dự cảm không lành, từ bao giờ hậu cung đã cho phép nam nhân trừ hoàng thượng bước vào. Tôi bẻ gãy cây trâm vàng chàng tặng, bảo nô tì thân cận mang đến cho hoàng thượng.

Sống hay chết, chỉ việc vào chỗ chàng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Tấm cho người cưỡng hiếp rồi dội nước sôi vào người tôi.

Ngay cả chết, tôi cũng không được chết trong sạch.

Khoảnh khắc cuối cùng, tôi đã được thấy chàng.

Người tôi yêu, sao bây giờ chàng mới đến. Chàng nhìn tôi, gương mặt đáng sợ vì bóng của tôi hiện rõ trên đôi mắt sáng ngời của chàng. Không ngờ phút cuối, tôi lại ở trước mặt chàng dưới bộ dạng này. Trước lúc nhắm mắt, tôi đã thấy chàng khóc gọi tên tôi.

Bệ hạ, đây là lần đầu tiên chàng gọi tên em, cũng là lần đầu tiên chàng khóc vì em.

Tạm Biệt.....

4. Chương 4: Tự Truyện Của Thái Tử 1

Ngày hội xuân, nhìn dòng người tấp nập qua lại, nghe tiếng nói cười rôm rả, lòng ta cũng cảm nhận được không khí ngày tết. Bỗng nhiên, một bóng người áo đỏ làm ta chú ý, là một thiếu nữ, khoảng mười sáu tuổi, rất xinh đẹp. Cô ấy đang nhìn ta, dường như cảm giác được ta đang nhìn lại, cô gái đỏ mặt, cúi đầu.... cảm giác này rất quen thuộc.

Mấy năm trước, vào ngày nhậm quán (tròn 20) của ta, quốc sư nói, người con gái đầu tiên ta gặp sẽ là cô gái định mệnh của ta. Cho nên, ta mới thúc ngựa chạy một vòng, cuối cùng, người đầu tiên ta gặp lại là cô nhóc mười tuổi, thậm chí còn để lại “dấu ấn” nho nhỏ trên áo ta. Cô bé đó rất hay đỏ mặt, giống như cô gái áo đỏ này.

Nhưng ngay sau đó ta đã gặp được một cô gái khác, nàng hiền lành xinh đẹp, bộ dáng khóc lóc thật làm người ta mềm lòng.

Có lẽ lần này quốc sư tính sai rồi..

Nhưng người sai lại là ta.

Tấm chết, Cám vào cung thay chị. Hóa ra, cô bé năm đó chính là em gái của Tấm. Nhưng có lẽ, Cám đã đến quá muộn. Khi Tấm đi, nàng ấy đã mang trái tim của ta theo rồi. Tấm chân tình của Cám, ta chỉ có thể nói lời xin lỗi.

Cám bắt đầu thay đổi mọi thứ liên quan đến Tấm xung quanh ta. Nàng ấy muốn ta quên Tấm. Nhưng ta không quên được, càng không muốn quên.

Ta phong Cám là Hoàng Phi, nhưng ta vẫn coi nàng là cô nhóc ngày nào, hơn nữa, nàng còn là em gái của Tấm.

Nhưng vào ngày sinh nhật ta, nàng ấy mặc bộ áo màu hồng, xinh đẹp rạng ngời. Cho nên, trong men rượu, ta đã coi nàng là Tấm.

Ta đã làm chuyện có lỗi với Tầm.

Sau tối hôm đó, Cám dường như đã thay đổi, hình như rất lâu rồi nàng ấy không đến gặp ta nữa.

Không nghe thấy tiếng cười nói líu ríu, không nhìn thấy cô gái nhỏ múa hát, nhảy nhót. Cũng tốt, không ai làm phiền.

Nhưng hình như thế này, ta lại không quen.

Cho nên, ta đến ngự hoa viên đã lâu không đến, từ ngày Cám cho người nhổ hoa hồng trồng hoa quế, ta cũng không đến đây nữa.

Hoa quế đang nở, thơm ngào ngạt.

Cám không trong trẻo diễm đạm như chị mà cao ngạo quý phái như một bông hoa mẫu đơn. Không hiểu sao nàng ấy lại thích loài hoa quế đậm mạc như vậy. Ngược lại Tầm lại thích hoa hồng đỏ. Thật kì lạ. Chị em nhà này đúng là trong ngoài khác biệt

5. Chương 5: Tự Truyện Của Thái Tử 2

Quả nhiên, Cám ở đây. Nếu là trước đây, Cám nhất định sẽ xách váy chạy đến, bộ dáng muốn có bao nhiêu vui vẻ liền có bấy nhiêu, nhưng lần này, nàng lại cúi đầu, đi đường vòng.

Có lẽ nàng ấy cũng giống như ta, biết mình có lỗi với Tầm.

Nhưng sau đó, nàng có thai. Ta đã mong chờ đứa con này rất nhiều. Nó là đứa con đầu tiên của ta. Còn Cám, nàng đã vui vẻ trở lại. Ta cảm thấy sống thế này cũng tốt lắm. Có lẽ Tầm đang trên trời phù hộ và chúc phúc cho chúng ta.

Cho đến khi ta cảm nhận được Tầm chưa chết, dường như nàng ấy luôn ở xung quanh ta.

Ta nằm mơ thấy Tầm đứng dưới gốc cây thị, nàng nói: Nàng chờ ta đến rước.

Quả thật, ngoại ô kinh thành có một cây thị trăm tuổi. Ta cưỡi một ván, liền xuất cung đến đó.

Lúc ta nhìn thấy Tầm, nàng vẫn đoan trang hiền lành như ngày nào, nhưng cảm giác lại không vui mừng như ta tưởng. Đưa Tầm về cung, mọi người đều rất vui mừng. Nhưng hằng ngày ta vẫn sai người xem tình hình của mẹ con Cám.

Nhưng kết quả làm ta vô cùng đau đớn. Cám sảy thai, nguyên nhân là do Tầm.

Ta đã vội vã chạy đến chỗ Cám trong màn mưa, nhưng đột nhiên khựng lại, ta phải đối mặt với nàng ấy thế nào đây?

Quan thị nội bên người hoàng hậu đến truyền lời

- Hoàng thượng, hoàng hậu khó thở, người có thể đến đó không?

Ta xoay người bước đi, nhưng cuối cùng lại không đến chỗ Tầm, mà quay về tẩm cung của mình.

Ta cần yên tĩnh: Người phụ nữ mà ta yêu đã giết chết đứa con của ta.

Hôm sau, ta sai người mang tặng Cám một cây trâm vàng, cây trâm đó là do ta tự làm. Cúi như lời xin lỗi của ta gửi đến nàng ấy.

Ta không biết nàng ấy vẫn đợi ta.

Một ngày nọ, có người xông vào tẩm cung của ta, dâng lên cây trâm vàng đã gãy. Ta tức tốc chạy thẳng đến chỗ Tầm, ta cũng không hiểu vì sao mình lại chạy đến đây.

Cám nằm dưới đất, y phục rách rưới đã không nhìn ra màu sắc, da thịt trắng nõn đầy vết xanh tím. Một bên kia, có ba tên nam nhân đang mặt quần áo, còn bên này, nha hoàn của Tấm đang cầm chậu nước sôi hắt vào người Cám. Vì sự xuất hiện của ta, y hoảng hốt đánh rơi cái chậu xuống đất. Tiếng chậu đồng va vào nền đất thật chói tai.

Ta hoảng hốt ôm lấy Cám, cởi áo choàng che người nàng lại, cả người dường như bị ai hút hết máu, chỉ nghe tiếng thì thào của Cám

- Đừng nhìn, xấu lắm.

Giống như một con rối, ta chỉ biết lắp bắp, trước mắt đã nhòe đi.

- Cám..cám....

- Bệ hạ, lần này chàng gọi đúng tên em rồi.

Sau đó, Cám cứ như thể ngủ say trong lòng ta, mãi mãi.

Ta nhìn Tấm, mặt nàng ấy cắt không còn một giọt máu. Ba tên nam nhân kinh hãi bỏ chạy, bị binh lính bắt giữ.

Sau đó, ta hạ lệnh phanh thây cho ba tên đó. Đây là hình phạt nặng nhất từ khi ta lên ngôi. Còn Tấm, nàng vẫn là hoàng hậu – hữu danh vô thực.

Ngày hành hình, tấm bưng đĩa bánh nếp đến cung của ta. Nhìn thấy ta, nàng nở nụ cười khả ái. Ta nhìn gương mặt hiền lành trong sáng của nàng, lại nhớ đến chuyện tối hôm ấy, trong lòng chợt lạnh. Ta rất muốn hỏi Tấm, nàng có còn là Tấm của ngày xưa không? Nhưng chẳng phải quá rõ sao, nàng đã cho người giết hết đám hầu tối hôm đó, chuyện Cám chết đã chìm vào bí mật.

Nàng ấy nói ta bị Cám cướp hồn rồi.

Quốc sư nói đúng, đó là người con gái định mệnh của ta.

Ta đuổi Tấm về cung, cấm túc vĩnh viễn. Ba ngày sau, Tấm thất cổ chết trong cung. Lúc biết tin, ta chỉ biết cười khổ.

Nhân sinh như kỳ.

Tạm biệt....

6. Chương 6: Tự Truyện Của Tấm 1

Ngày mồng tám tháng tám, mẹ tôi qua đời. Trừ khóc ra, tôi chẳng biết làm gì cả. Tôi là con gái vợ cả, ngoài mẹ con tôi ra cha tôi còn có một người thiếp cùng một đứa con gái khác. Nó là Cám, đứa em cùng cha khác mẹ của tôi.

Có lẽ trời đã định sẵn, tôi và Cám chưa bao giờ hợp nhau.

Mẹ con nó phá hoại hạnh phúc gia đình tôi, bây giờ mẹ tôi chết, họ vừa lòng rồi chứ gì. Muốn chiếm cái nhà này? Nằm mơ.

Sau lần dầm mưa đó, tôi phát hiện mình mắc bệnh suyễn di truyền từ mẹ. Cha hỏi:

- Đang yên đang lành con chạy ra ngoài làm gì?

Thấy bộ dáng ấp úng của tôi, cha bảo dì quay về để cha nói chuyện với tôi.

- Cha ơi, có phải mẹ chết rồi con liền thành trẻ mồ côi? Cha không cần con nữa phải không? Cha ơi, con cũng là con gái của cha mà, sao cha lại không thương con nữa?

Cha tức giận:

- Ai nói với con chuyện này?

- Là Cám nói, là Cám chọc giận con, nên con mới.....

Sau đó, quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi, nó bị cha phạt quỳ cả đêm. Em gái nhỏ, em không đau nổi chị đâu.

Mẹ mất, cha muốn bù đắp nên yêu thương chiều chuộng tôi đủ điều, tôi muốn cho mẹ con kia thấy, tôi mới là người quan trọng của cha, không phải họ.

Nhưng sau đó, mẹ dì ghẻ có mang. Sao lại như vậy, con người độc ác nhẫn tâm như bà ta dựa vào đâu mà sinh con trai cho cha tôi, dựa vào đâu mà cướp hết yêu thương quan tâm của cha dành cho tôi?

Đứa bé trong bụng bà ta chết, cha lại quan tâm tôi như cũ.

Đồ của mình thì nhất định là của mình thôi.

Nhưng sau đó, tôi thường xuyên mơ thấy đứa bé quay lại tìm tôi, nó gọi tôi là chị lớn. Nó hỏi tại sao tôi lại giết nó? Hàm hồ, tôi chỉ đẩy dì ghẻ một cái, là do bà ta hại nó, không phải tôi.

Như thế, liên tiếp mấy ngày, tôi lại phát bệnh. Cha tôi đi tìm nhân sâm về chữa bệnh cho tôi. Nhưng quay về chỉ có củ sâm quý cùng hủ tro tàn. Cha tôi ngã núi chết trên đường về.

Hồng bát, cha chết, mẹ dì ghẻ nhất định không tha cho tôi.

Quả nhiên, người hầu đi hết, bà ta bắt tôi làm việc chẳng khác gì kẻ ở. Bà ta nói, đó là cái giá mà tôi phải trả khi giết con của bà ta.

Là thế nào, rõ ràng là bà ta cướp lấy hạnh phúc của tôi trước mà.

Năm tôi mười bốn tuổi, bà ta bảo tôi cùng Cám ra đồng bắt tép, ai bắt được nhiều hơn bà ta sẽ thưởng cái yếm đỏ.

Tôi muốn nhân cơ hội đó dì ghẻ chết Cám cho xong, giết một con bé mười tuổi có gì là khó. nhưng không được. Nó vừa xuống được một nửa nước đã ngập đến ngực, nó liền bám lấy tôi. Bàn tay tôi đặt trên đầu nó định ấn xuống tức thì cứng đờ.

Không được, mặc dù đây là ý của mẹ dì ghẻ, nhưng nếu nó chết, tôi sẽ không thoát khỏi nghi can.

Không ngờ, tôi vừa tha chết cho nó, nó lại cướp giỏ tép của tôi chạy mất.

Đồ tiện nhân.

Nếu mang cái giỏ trống không về, mẹ dì ghẻ chắc chắn sẽ bắt tôi quỳ trước sân cả buổi, nếu bị đám trai làng nhìn thấy sẽ mất mặt lắm.

Nghĩ thế, tôi òa khóc. Sau đó, tôi đã gặp được Bụt. Ông ấy tặng tôi con cá bống, ông ta nói, nếu tôi thật tâm nuôi nó, nó sẽ trả ơn.

Tôi mang cá bống về, dù sao cũng không thoát khỏi cảnh bị mẹ già phạt, Bụt đừng là chả làm gì nên chuyện cả.

Sau đó, tôi gặp được Thái tử. Tôi nghĩ, nếu một ngày tôi được làm vợ chàng, tôi nhất định sẽ cho mẹ con kia sống không được chết không xong.

Cá bống lớn rất nhanh, như vẩy của nó không còn trắng sáng như ban đầu nữa. Nó nói là do người của tôi có quá nhiều oán khí. Điều đó giúp nó nhanh chóng luyện thành người. Khi nó thành người, nó sẽ giúp tôi giết mẹ con dì ghẻ.

Một ngày nọ, nó tặng cho tôi một viên ngọc, Ngọc Oán, đúng vậy, viên ngọc đó được kết từ oán khí của tôi. Nó dặn tôi không được cho Bụt biết chuyện của nó và viên ngọc.

Nhưng chưa được mấy ngày, nó lại bị mẹ con Cám giết thịt. Tôi khúc nức nở, tôi biết như thế Bụt sẽ giúp tôi. Quả nhiên, ông ta lại giúp tôi lần nữa.

Thật ra, Bồng không chết, hồn của nó ở trong Ngọc Oán, tiếp tục dựa vào oán khí của tôi tu luyện. Như lời Bồng dặn, tôi cố tình đánh rơi chiếc giày, ly kì trở thành thái tử phi của chàng.

7. Chương 7: Tự Truyện Của Tấm 2

Cuối cùng cũng đến ngày trả thù, tôi muốn gả Cám cho một lão già. Thật là thú vị, mụ già nhất định sẽ tức chết.

Ai bảo con ả kia lớn lên xinh đẹp như vậy, da trắng mắt to, đuôi mắt xếch lên, cảm giác quyền quý như một nữ hoàng. Đứng bên cạnh nó, tôi giống như một đóa hoa dại vô danh.

Nếu để Thái Tử nhìn thấy nó, chỉ e ngôi vị Thái Tử Phi này tôi không ngồi được lâu.

Cho nên, nó đương nhiên không thể sống tốt. Tôi không thể để lại một tai họa như vậy.

Nhưng không nghĩ tới, bà già kia lại dám giết tôi, sau đó đốt gốc cau, Thái Tử không tìm được manh mối nên đã chôn cất tôi. Thật ra, hồn phách của tôi cùng với Bồng ở trong Ngọc Oán. Ngay cả Bụt cũng không tìm thấy tôi, ông ấy nghĩ tôi đã chết.

Ngày nọ, Bồng nói với tôi, Cám có thai với thái tử.

Không thể nào, không thể nào, con ả đề tiện đó, nó dựa vào đâu. Tôi nói với Bồng, tôi muốn giết Cám cùng con của nó. Bồng cười, nó đã tu thành hình người nhưng làn da vẫn còn đầy vẩy cá, khi cười, những chiếc vẩy xù xì xô lại với nhau, ghê tởm gớm ghiếc.

- Nếu nàng chịu hầu hạ ta một đêm, ta sẽ giúp nàng hồi sinh.

Tôi chấp nhận. Chỉ cần giết được Cám, thế nào cũng được.

Nhưng Bồng lừa tôi, hắn ta không để tôi thành người, lúc thì thành chim, lúc thành cây, thành gỗ. Lần nào, hắc cũng tìm cách báo cho Cám để ả giết tôi, sau

đó, nếu lại muốn hồi sinh, tôi lại phải hầu hạ hắn một đêm rồi một đêm nữa.

Ghê tởm.

Cho đến khi hắn để cho tôi biến thành một quả thị, cây thị này đã sống hơn mấy trăm năm, cũng sắp thành tiên rồi. Cây thị nghe tôi khóc than kể kể, Thị cho rằng Bồng là thứ yêu tinh cường ép dân nữ, nó đã giúp tôi giết Bồng, sau đó giúp tôi thành người, lại giúp tôi báo mộng cho chàng.

Chàng mang tôi về, chàng bây giờ đã là Vua, còn tôi, đương nhiên là Hoàng Hậu. Cám đã làm bao nhiêu chuyện, thì sao chứ, tôi vẫn là Hoàng hậu hiền lương thực đức mà dân chúng kính yêu.

Chuyện đầu tiên tôi làm chính là sai người đốt cây thị. Chuyện của tôi và Bồng, không ai biết càng tốt.

Sau đó, tôi ban cho Hoàng Phi – em gái thân yêu của tôi một chén thuốc, tiễn con của ả lên đường.

Chàng muốn đến thăm ả, ta sai người mời chàng đến chỗ tôi, nhưng chàng không đến mà quay về cung của mình

Chẳng lẽ chàng biết? Nhưng biết thì đã sao? Tôi mới là người chàng yêu nhất, chỉ có tôi mới có tư cách sinh cho chàng một đứa con.

Còn Cám, rồi cũng sẽ đến lượt ả. Vì ả, tôi đã phải chấp nhận sống với tên Bồng gớm ghiếc kia, chỉ vì để giết ả.

Chính vì thế, tôi cũng phải để cho ả nếm thử hương vị bị làm nhục ra sao. Tôi phải tạc nước sôi để hủy hoại gương mặt xinh đẹp kia của ả. Cho ả nếm tư vị sống không bằng chết.

Là ả cướp lấy hạnh phúc của tôi trước, cho nên, đừng trách vì sao tôi ác.

Nhưng người tính không bằng trời tính, chàng lại đến đây. Bệ hạ của em, tại sao chàng lại ôm Cám khóc, sao chàng lại gọi tên nó.

Chàng là của em, chàng chỉ được khóc vì em, chỉ được gọi tên em.

Sau đó, chàng ôm lấy xác của Cám bước đi, hạ lệnh phanh thây ba tên nam nhân đã làm nhục cám. Không phạt tôi, cũng không nhìn tôi một cái.

Sao chứ, chàng yêu tôi nhất mà.

Chẳng lẽ ngày tháng tôi không có ở đây, chàng đã bị nó mê hoặc đến lú lẫn rồi?

Quả nhiên, chàng lại dùng nghi thức của hoàng hậu chôn cất ả. Mụ dì ghẻ biết tin Cám chết cũng đã hộc máu châu trời.

Tốt lắm, kẻ nên chết cũng đã chết rồi.

Còn chàng?

Nếu đã không thuộc về tôi, thì cũng không được thuộc về kẻ khác.

Tôi bỏ độc vào bánh nếp, mang đến cho chàng. Bệ hạ của em, chàng chết, em sẽ theo chàng.

Nhưng chàng chỉ nhìn ta, sau đó vứt cái bánh nếp vào ấm trà. Khi nhìn thấy nước trà chuyển sang màu đen, tôi chỉ biết cười khổ

- Bệ Hạ, chàng thay lòng rồi, chàng bị Cám mê hoặc rồi, nếu đã vậy... chàng giết em đi.

- Tấm, nàng cũng đã không còn là Tấm của ngày xưa nữa rồi. Hôm qua, nàng đã hạ lệnh giết hết người hầu trong cung Hoàng hậu, còn có chuyện của Bồng, chuyện Cây Thị, chuyện của dì... và cả Cám nữa. Tấm, nàng cho rằng ta là kẻ ngốc sao?

Tôi bàng hoàng, cơ mặt co rúm lại. Chuyện của Bồng, đó là sự nhục nhã nhất đời tôi.

- Chuyện của Bồng.... ý chàng là sao?

Chàng hừ lạnh, đôi mắt sâu thẳm ngập tràn tức giận và thất vọng, đôi mắt ấy đã từng nhìn tôi đầy yêu thương và đắm đuối.

- Nàng cho rằng đốt cây Thị rồi thì sẽ hết chuyện sao, ít nhiều gì nó cũng đã

sống mấy trăm năm, hôm qua, nó đã đến đây kể hết cho ta nghe.

- Sao có thể như vậy, nó.....

Chàng thở dài:

- Tấm nàng cho rằng nàng ấy cướp hết mọi thứ của nàng, nhưng nàng đã có mọi thứ, chỉ là nàng cảm thấy không đủ mà thôi. Thật ra, nếu nàng không đốt cây thị, nó cũng không đến đây, chuyện đó... sẽ chìm vào quên lãng.

- Thì sao chứ, em mới là Hoàng Hậu, em mới là vợ chàng, nó chỉ là đứa con của tiện nhân, nó cũng là thứ tiện nhân, tiện nhân....

Chàng vung tay, tôi chỉ thấy má mình rất bỏng, trời đất quay cuồng. Có người tiến vào xách tôi ra ngoài. Tôi nghe thấy tiếng chàng lạnh lùng vang lên từ phía sau

- Hoàng Hậu mắc bệnh lạ, nhốt vào phòng ngủ, cả đời không được ra ngoài.

Bệ hạ, đã đến nước này, chi bằng chàng ban cho em chung rượu độc có phải tốt hơn không.

Ngày mồng tám tháng tám, sau ba ngày bị nhốt, hoàng hậu phát bệnh bỏ mình.

Xác Tấm được mang đi, không có nghi lễ, chỉ chôn cất sơ sài, trên thanh xà ngang, sợi dây thừng đung đưa theo gió, lạnh lẽo thê lương.

Tạm biệt.....

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-cam-ngbiet-duyen-truyen>